

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 7 marca 2016 roku P. B. wniósł przeciwko P. N. o wydanie nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zapłatę kwoty 600 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 1 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż pozwany w lutym 2014 roku zwrócił się do niego o pomoc prawną w sprawie spadkowej. Strony umówiły się, że powód uda się do Sądu i zapozna się z aktami sprawy, a kolejno przedstawi pozwanemu mailem opinię prawną do sprawy. Pozwany udzielił powodowi pełnomocnictwa i uiścił opłatę skarbową. W dniu 11 marca 2014 roku powód przygotował opinię prawną i wysłał ją pozwanemu mailem. Kolejno wystawił fakturę, której pozwany nie zapłacił.

W dniu 6 czerwca 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie, VI Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym uwzględniając powództwo.

Pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, wskazując, iż zaskarża w całości nakaz zapłaty doręczony mu w dniu 24 czerwca 2016 roku, zarzucając brak załączenia dowodów na okoliczność istnienia umowy. Wskazał, iż to powód był zainteresowany zapoznaniem się z aktami sprawy spadkowej i przedstawienie poglądu w sprawie, ale nie umawiali się co do kosztów związanych z ewentualną opinią prawną. Pozwany podniósł, iż nie zaakceptował zapłaty kwoty 600 zł za usługę. Powód miał sporządzić profesjonalną opinię prawną lub pismo procesowe z rozliczeniem usługi lub stosowną fakturą i rachunkiem, a nie ograniczyć się do przekazania swojego komentarza telefonicznie, a kolejno na prośbę pozwanego w mailu. Pozwany wskazał, iż nigdy później nie rozmawiali z powodem o zapłacie, nigdy nie był przez powoda wzywany do zapłaty. Podniósł, iż powód wskazał jego błędny adres do korespondencji. Dopiero po dwóch latach od spotkania powód wystąpił z powództwem, zatem roszczenie uległo przedawnieniu. Od dnia korespondencji mailowej tj. 4 marca 2016 roku roszczenie zdaniem pozwanego jest przedawnione.

W piśmie przygotowawczym powód wskazał, iż roszczenie nie jest przedawnione, albowiem termin płatności na fakturze oznaczony był na 31 marca 2014 roku. Do tego typu usług stosuje się przepisy o umowie zlecenia, zatem 2 - letni termin przedawnienia nie minął w dniu 7 marca 2016 roku tj. w dniu złożenia pozwu. Gdyby przyjąć datę wymagalności na datę maila ze sporządzoną opinią prawną tj. 11 marca 2014 roku również termin przedawnienia nie upłynął.

Pozwany na rozprawie w dniu 26 marca 2018 roku wskazał, iż nie otrzymał faktury wystawionej przez powoda na kwotę 600 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

P. B. od 2007 roku prowadzi działalność gospodarczą w postaci kancelarii radcy prawnego (wydruk z (...) k.91).

W styczniu 2014 roku P. N. w związku z planowanym przedsięwzięciem gospodarczym wraz z A. N. wytypował listę prawników na podstawie profili zawodowych na portalu L. i G. w celu nawiązania współpracy. P. N. wytypował również P. B., aby nawiązać współpracę w zakresie usług obsługi prawnej. Mężczyźni kontaktowali się telefonicznie, a kolejno osobiście w styczniu 2014 roku. P. B. wyraził chęć współpracy z P. N. (bezsporne, profile zawodowe -k. 32-41, korespondencja mailowa- k. 42-52, 56-58, zeznania świadka A. N. – k. 150).

W lutym 2014 roku P. N. oświadczył, iż potrzebuje osoby do obsługi prawnej sprawy spadkowej. P. B. wyraził chęć pomocy w sprawie spadkowej. W dniu 13 lutego 2014 roku P. N. podał P. B. dane do pełnomocnictwa i udzielił pełnomocnictwa do działania w sprawie spadkowej toczącej się przed Sądem Okręgowym w Warszawie o sygnaturze akt III C 192/11 P. B. (pełnomocnictwo – k.92).

W dniu 25 marca 2014 roku P. B. zapytał P. N. kiedy został wyznaczony termin rozprawy w sprawie spadkowej. W dniu 26 lutego 2014 roku P. B. poinformował w korespondencji mailowej P. N., iż w dniu 24 marca 2014 roku nie

może uczestniczyć w rozprawie dotyczącej sprawy spadkowej, albowiem ma kolizję terminów. Wskazał, iż zapozna się z aktami sprawy spadkowej i przedstawi opinię prawną jakie kroki należy w sprawie podjąć. P. N. w dniu 3 marca 2014 roku wyraził zgodę na taki zakres świadczonych usług na jego rzecz w przedmiocie analizy sprawy spadkowej. Strony zawarły umowę usługi w postaci świadczonej pomocy prawnej, na mocy której P. B. zobowiązał się zapoznać się z aktami sprawy i sporządzić opinię prawną co do sprawy spadkowej i zaproponować podjęcie kolejnych czynności prawnych (korespondencja mailowa – k. 93-94).

W dniu 4 marca 2014 roku P. B. poinformował P. N., iż uzgodnił termin przeglądu akt oraz podał konto i wysokość opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, którą P. N. musiał uiścić od udzielonego pełnomocnictwa. Poinformował P. N., iż usługa będzie płatna w wysokości 600 zł. Gdyby jednak sprawa okazała się obszerna i skomplikowana w stopniu wyższy niż przeciętny koszt usługi może ulec podwyższeniu. P. N. wyraził zgodę na wykonanie usługi przez P. B. i zapłatę wynagrodzenia, przesyłając dowód uiszczenia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (k.97). P. B. udał się do sądu i zapoznał z aktami w sprawie III C 192/11 (wniosek o wgląd w akta, korespondencja, kserokopia akt – k. 95, 96, 99-131).

W dniu 10 marca 2014 roku P. N. w korespondencji mailowej zapytał P. B. o opinię prawną w sprawie. W dniu 11 marca 2014 roku P. B. przesłał P. N. opinię prawną w sprawie w drodze korespondencji mailowej. Opinia prawna zawierała konkluzję, zalecenia, dotychczasową strategię oraz uwagi do postępowania spadkowego (opinia prawna – k. 133).

W dniu 24 marca 2014 roku P. B. wystawił za usługę fakturę VAT nr (...) na rzecz P. N. z obowiązkiem zapłaty kwoty 600 zł brutto za analizę dokumentów w sprawie III C 192/11 z terminem zapłaty do dnia 31 marca 2014 roku (faktura VAT – k.134).

Ustaień takich Sąd dokonał na podstawie wymienionych powyżej dowodów z dokumentów prywatnych, których żadna ze stron nie poddawała w wątpliwość co do ich wiarygodności i mocy dowodowej, jak również i Sąd nie dopatrył się w nich niczego, co uzasadniałoby powzięcie wątpliwości w tym zakresie z urzędu. Fakty zostały zgodnie z treścią art. 229 - 230 k.p.c. przez strony wprost przyznane, bądź też nie zostały zaprzeczone, co zostało przez Sąd ocenione na zasadzie przywołanych przepisów.

Zeznania świadka A. N. Sąd ocenił jako wiarygodne i przydatne do ustalenia w zakresie faktu, iż strony znały się i rzeczywiście podjęły współpracę w celu jak wskazał pozwany podjęcia przedsięwzięcia gospodarczego. Fakt, iż świadek nie był obecny podczas rozmów między stronami o obsłudze prawnej sprawy spadkowej i wysokości ewentualnego wynagrodzenia dla powoda nie świadczy o tym, iż do takich rozmów nie doszło.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w przeważającej części.

Spornym w niniejszej sprawie było czy doszło do zawarcia umowy o świadczenie usług pomocy prawnej i czy strony uzgodniły wynagrodzenie, którego powód dochodzi w niniejszej sprawie. Zgodnie z art. 750 k.c. do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Umowa o świadczenie pomocy prawnej, obejmująca także zastępstwo strony przed sądem, należy do umów o świadczenie, do których na podstawie odesłania zawartego w art. 750 w zakresie nieuregulowanym innymi przepisami stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2011 r., I CSK 611/10, LEX nr 989121; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2002 r., II CKN 1216/00, OSNC 2003, nr 4, poz. 58, z omówieniem Z. Krzemińskiego, Przegląd orzecznictwa, Palestra 2004, nr 5–6, s. 155; wyrok SN z dnia 5 czerwca 2007 r., I CSK 86/07, LEX nr 453747). Wysokość wynagrodzenia (opłaty) za czynności adwokackie oraz czynności radcy prawnego określa umowa z klientem, przy czym wynagrodzenie to może być uzgodnione w dowolnej wysokości, uznanej przez umawiające się strony za stosowną.

Art. 734. § 1 k.c. stanowi, iż przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Z przedstawionych przez strony dokumentów prywatnych w postaci

korrespondencji mailowej wynika, iż powód podjął się pomocy prawnej w sprawie spadkowej toczącej się pod sygnaturą akt III C 192/11 przed Sądem Okręgowym w Warszawie. Zakres usługi, którą zobowiązał się świadczyć na rzecz pozwanego powód, objęty został mailem z dnia 4 marca 2014 roku, gdzie powód wskazał, iż zapozna się z aktami i wskaże kierunek podjęcia działań prawnych. W mailu tym powód poruszył również kwestię wynagrodzenia za świadczoną usługę określając je na 600 zł, która jest tożsama z tą, o którą wnosi w niniejszym postępowaniu. Należy zauważyć, iż pozwany udzielił pełnomocnictwa powodowi w sprawie spadkowej, powód wniósł o wgląd w akta, zapoznał się z aktami sprawy, o czym świadczą dołączone dokumenty, a kolejno w dniu 11 marca 2014 roku przedstawił pozwanemu opinię prawną w sprawie spadkowej, zatem wykonał umowę. Z korespondencji mailowej wynika, iż powód poinformował pozwanego o zakresie obowiązków w postaci zapoznania się z aktami i sporządzenia stanowiska co do dalszych kierunków działań w sprawie, co uczynił. Pozwany zaakceptował zakres obowiązków odpisując w dniu 3 marca 2014 roku, iż „powód ma tak zrobić” tj. się zapoznać z aktami i opisać sprawę, a kolejno w mailu z dnia 7 marca 2017 roku, gdzie po wiadomości o wynagrodzeniu przesłał dowód uiszczenia opłaty sądowej od pełnomocnictwa, co jednoznacznie świadczy o wyrażeniu oświadczenia woli w myśl art. 60 k.c. w celu zawarcia umowy.

W myśl art. 735. § 1 k.c. jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie. Wysokość wynagrodzenia w kwocie 600 zł wynika z korespondencji mailowej z dnia 4 marca 2014 roku oraz faktury VAT z dnia 24 marca 2014 roku.

Pozwany w sprzeciwie podniósł zarzut przedawnienia roszczenia. Art. 120. § 1 k.c. stanowi, iż bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie. W myśl art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Odnosząc się do podniesionego zarzutu należy przytoczyć treść przepisu szczególnego tj. art. 751 k.c., który stanowi, iż z upływem lat dwóch przedawniają się roszczenia o wynagrodzenie za spełnione czynności i o zwrot poniesionych wydatków przysługujące osobom, które stale lub w zakresie działalności przedsiębiorstwa trudnią się czynnościami danego rodzaju; to samo dotyczy roszczeń z tytułu zaliczek udzielonych tym osobom. W ocenie Sądu podniesiony zarzut nie jest skuteczny, albowiem powód wykonał umowę w dniu 11 marca 2014 roku, a wystawił fakturę VAT w dniu 24 marca 2014 roku z terminem płatności do dnia 31 marca 2014 roku. Mając na uwadze dwuletni termin przedawnienia roszczenia o zapłatę powyższej należności należy stwierdzić, że do chwili wniesienia pozwu w dniu 7 marca 2016 r. nie upłynął jeszcze termin przedawnienia roszczenia o zapłatę kwoty dochodzonych w niniejszym postępowaniu. Termin przedawnienia roszczenia dochodzonego przez powoda został przerwany poprzez wniesienie pozwu w dniu 7 marca 2016 r., bowiem w myśl art. 123 par. 1 pkt. 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia roszczenia. Oznacza to, że żądanie powoda było zasadne, nie uległo przedawnieniu i należało je uwzględnić.

Reasumując, skoro strony zawarły umowę świadczenia usług i powód ją wykonał to należy mu się wynagrodzenie wynikające z ustaleń stron, o czym Sąd orzekł w pkt. 1 wyroku.

Jeśli chodzi o żądanie zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie w myśl art. 481 par. 1 i 2 k.c., to termin spełnienia takiego świadczenia jeżeli nie wynika z umowy musi być wyznaczony zgodnie z art. 455 k.c., a więc niezwłocznie po wezwaniu do jego spełnienia skierowanym przez wierzyciela do dłużnika (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2003 r., sygn. I KKN 316/01, z dnia 03 lutego 2006 r., sygn. I CSK 17/05). Pozwany jak wskazał nie otrzymał faktury VAT, a w korespondencji mailowej nie został wskazany termin zapłaty za świadczoną usługę, dlatego termin, od którego pozwany pozostaje w opóźnieniu należy liczyć od dnia 25 czerwca 2016 roku tj. dnia następnego po otrzymaniu odpisu pozwu przez pozwanego (k. 65), a w pozostałym zakresie co do roszczenia w zakresie odsetek powództwo zostało oddalone.

Zawarte w pkt. 2 wyroku orzeczenie rozstrzygnięcie o kosztach procesu Sąd oparł o treść art. 100 zd. 2 k.p.c., zgodnie z którym sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik

uległ tylko co do nieznaczej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. W ocenie Sądu pozwany przegrał niniejszą sprawę w zasadzie w całości, albowiem powództwo zostało oddalone jedynie co do niewielkiej części odsetek. W rezultacie obowiązek zwrotu kosztów procesu powodowi P. B. spoczywa na pozwanym, jako stronie przegrywającej przedmiotowy proces. Wysokość zasądzonych kosztów procesu opiewała na kwotę 30 zł tytułem opłaty sądowej określonej na podstawie art. 28 pkt. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Z: odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pozwanemu z pouczeniem o apelacji.